

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ଦେହ-ଅଭିମାନ କନ୍ଦାଲଥାଏ, ତେଣୁ ଦେହୀ ଅଭିମାନୀ ହେବା ଦ୍ଵାରା ପୁରୁଷାର୍ଥ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ହୋଇଯିବ । ହୃଦୟରେ ସତ୍ତ୍ଵତା ରହିବ, ବାବାଟ୍ଟକୁ ପୁରା ପୁରା ଅନୁକରଣ କରିପାରିବ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- କୌଣସି ବି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଅଥବା ବିପଦ ସମୟରେ ସ୍ଥିତି ନିର୍ଭୟ ବା ସ୍ଥିର କେତେବେଳେ ରହିପାରିବ ?

ଉତ୍ତର:- ଯେତେବେଳେ ଡ୍ରାମାର ଢ଼ଞ୍ଚନ ଉପରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବ । ଯଦି କୌଣସି ବି ବିପଦ ସାମନାକୁ ଆସିବ ତେବେ କହିବ— ଏହା ତ ଡ୍ରାମାରେ ଥିଲା । କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଏହିଭଳି ପରିସ୍ଥିତିକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିଥିଲି, ତେଣୁ ଏଥିରେ ଡରିବାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମହାବୀର ହେବାକୁ ପଢିବ । ତେବେ ଯେଉଁମାନେ ବାବାଟ୍ଟକର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସହଯୋଗୀ ସୁପୁତ୍ର ସନ୍ତାନ, ଯିଏକି ବାବାଟ୍ଟକର ହୃଦୟରେ ରହିଥାନ୍ତି, ସେହିମାନେ ହିଁ ସଦାସର୍ବଦା ସ୍ଥିର ରହିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ସ୍ଥିତି ହଲଚଲ୍ ହୋଇନଥାଏ ।

ଗୀତ:- ଓ ଦୂର କେ ମୁସାଫିର...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବିନାଶର ସମୟ ଆସିବ, ବିନାଶ ପରେ ରାମଟ୍ଟକର ସେନା ଏବଂ ରାବଣର ସେନା ଭିତରୁ ମଧ୍ୟ କିଛି କିଛି ରହିଯିବେ, କିନ୍ତୁ ରାବଣ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ଦୁଃଖ ଅଶାନ୍ତିରେ ରହି ଚିତ୍କାର କରିବେ । ପ୍ରଥମ କଥା ହେଲା ସେମାନେ ବାବାଟ୍ଟକ ସାଥୀରେ ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ ପୁଣି ଶେଷ ସମୟରେ ବହୁତ ବହୁତ ଦୁଃଖ କଷ୍ଟ ସହନ କରିବାକୁ ପଡିବ ତେଣୁ ତରାହି ତରାହି କରିବେ । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ମଧ୍ୟ ଯେଉଁମାନେ ଅନନ୍ୟ ସେହିମାନେ ହିଁ ବିନାଶର ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖିବାର ଯୋଗ୍ୟ ଏବଂ ସେହିମାନେ ହିଁ ବିନାଶ ଦେଖିବାର ସାହସ ରଖିପାରିବେ । ଯେପରି ଅଙ୍ଗଦର କାହାଣୀ ରହିଛି ଯେ ସିଏ ସ୍ଥିର ଏବଂ ଅଚଳ ରହିଥିଲେ । ସେହିଭଳି ବିନାଶ ତୁମମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ଦେଖିପାରିବେ ନାହିଁ । ସେତେବେଳେ ତରାହି ତରାହି ଏଭଳି ହେବ ଯେପରି ଅପରେସନ୍ କରିବା ସମୟରେ ସମସ୍ତେ ଠିଆ ହୋଇ ଦେଖିପାରନ୍ତି ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ ବିନାଶ ସମ୍ମୁଖରେ ଦେଖିବ । ହାହାକାର ହେବାକୁ ଲାଗିବ । ତେବେ ଯେଉଁମାନେ ଅନନ୍ୟ, ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସହଯୋଗୀ ଏବଂ ସୁପୁତ୍ର ସନ୍ତାନ ଅଟନ୍ତି, ସେହିମାନେ ହିଁ ବାବାଟ୍ଟକର ହୃଦୟରେ ରହିଥାନ୍ତି । ହନୁମାନ, ବାସନ୍ତବରେ କେହି ଜଣେ ନଥିଲା । ସମସ୍ତ ହନୁମାନ ଅରଥାତ୍ ମହାବୀର ଆତ୍ମମାନଙ୍କର ହିଁ ମାଳା ରହିଛି ଯାହାକୁ ରୁଦ୍ରାକ୍ଷ ମାଳା କୁହାଯାଏ । ରୁଦ୍ର ଭଗବାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଯେଉଁ ମାଳା ଅଛି ତାର ନାମ ହିଁ ରୁଦ୍ରମାଳା । ରୁଦ୍ରାକ୍ଷ ହେଉଛି ଗୋଟିଏ ଫଳର ମଞ୍ଜି ଯାହାକି ବହୁତ ମୂଲ୍ୟବାନ ଅଟେ, ରୁଦ୍ରାକ୍ଷ ମାଳା ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ ଅସଲି ଆଉ ଗୋଟିଏ ନକଲି ଅଛି । ସେହି ମାଳା ୧୦୦ ଟଙ୍କାରେ ମଧ୍ୟ ମିଳିଥାଏ ପୁଣି ଦୁଇଟଙ୍କାରେ ମଧ୍ୟ ମିଳିଥାଏ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନିଷ ଏହିଭଳି ଅଛି । ବାବା ଏଠାକୁ ଆସି ଆମମାନଙ୍କୁ ହୀରା ସଦୃଶ କରୁଛନ୍ତି । ତା’ ତୁଳନାରେ ଦୁନିଆରେ ଆଉ ସବୁ ନକଲି । ସତ୍ତ୍ଵ ପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ତୁଳନାରେ ସମସ୍ତେ ମିଥ୍ୟା ଅଟନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ମୂଲ୍ୟହୀନ ଅଟନ୍ତି । ଗୋଟିଏ କାହାଣୀ ଅଛି ନା— ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ଆଗରେ ଅନ୍ୟକାର କେବେ ବି ରହିପାରିବ ନାହିଁ । ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ଢ଼ଞ୍ଚନର ସୂର୍ଯ୍ୟ, ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଅଢ଼ଞ୍ଚନତା କେବେ ବି ରହିପାରିବ ନାହିଁ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ସତ୍ତ୍ଵ ପିତାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ସତ୍ତ୍ଵ ଢ଼ଞ୍ଚନ ମିଳିଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଇଶ୍ଵର ପିତାଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଯାହା ବି କହୁଛନ୍ତି ତାହା ସବୁ ମିଥ୍ୟା ।

ଏବେ ତୁମେମାନେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛ ଗୀତାର ଭଗବାନ ହେଉଛନ୍ତି ଶିବବାବା । ଏପରି ନୁହେଁ କି ଦୈବୀଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ ଦେବତା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ । ବର୍ତ୍ତମାନ ହେଉଛି ସଂଗମଯୁଗ, ପୁଣି ସତ୍ତ୍ଵଯୁଗ ନିଶ୍ଚିତ ଆସିବ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବାଟ୍ଟକଠାରୁ ଢ଼ଞ୍ଚନ ଶୁଣୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟ ଭାବୁଛନ୍ତି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଗୀତା ଢ଼ଞ୍ଚନ ଦେଇଥିଲେ । ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ପିତା ଏବଂ ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ପୁତ୍ର । କେତେ ଅନ୍ତର ରହିଛି । ବାବାଟ୍ଟକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ଗୁପ୍ତ କରିଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ପୁତ୍ରର ନାମ ରଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ନିକଟ ଭବିଷ୍ୟତରେ ସତ୍ତ୍ଵ ନିଶ୍ଚିତ ଜଣାପଡିଯିବ । ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ବୋଲି କାହିଁକି ଭାବିନେଲେ ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ପ୍ରଥମ ଏବଂ ମୁଖ୍ୟ କଥା । କାରଣ ଗୀତାରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ନାମ ରଖିଦିଆଗଲା । ଏହି କଥାକୁ କେବଳ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତଥା ଦୈବୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ଆତ୍ମାମାନେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇଥାନ୍ତି । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଆତ୍ମା ପରମାତ୍ମା ଅଲଗା ରହିଲେ ବହୁକାଳ... ଆମେ ହିଁ ସର୍ବପ୍ରଥମେ ଅଲଗା ହୋଇଗଲେ । ବାକି ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନେ ବାବାଟ୍ଟକ ସାଥୀରେ ସେଠାରେ (ପରମଧ୍ୟାମ) ରହିଥାନ୍ତି । ଏହାର ବାସ୍ତବ ଅର୍ଥକୁ କେହି ବୁଝିନାହାନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ମଧ୍ୟ କୋଟି କେହି କେହି ଏହାର ଯଥାର୍ଥ ଅର୍ଥକୁ ବୁଝାଇପାରିବେ । ଦେହ-ଅଭିମାନ ହିଁ ବହୁତ ଦୁଃଖ କରିଦେଇଛି । ଯେଉଁମାନେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ସେହିମାନେ ହିଁ ଠିକ୍ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିପାରିବେ ଏବଂ ଯଥାର୍ଥ ରୂପେ ଧାରଣା କରିପାରିବେ । ସେଥିପାଇଁ କୁହାଯାଉଛି କେବଳ ବାବାଟ୍ଟକୁ ହିଁ ଅନୁକରଣ କର । ବାବା ମଧ୍ୟ କରମ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆସୁଛନ୍ତି । ଉଭୟ ତ ପିତା ଅଟନ୍ତି । ଏକଥା କିଏ କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ କ’ଣ ଜାଣିପାରିବ ? କାରଣ ବାପବା ଉଭୟ ଏହି ଶରୀରରେ ରହୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଯିଏ କରମ ବ୍ୟବହାରରେ ଆସୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ପିଲାମାନେ, ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ରୁହ । ଭଲ ଭଲ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଦେହ-ଅଭିମାନ ବହୁତ ରହୁଛି କାରଣ

ବାବାଟ୍ଟକୁ ଯୋଗ କରୁନାହାନ୍ତି । ଯିଏ ଯୋଗୀ ନୁହେଁ ସିଏ କେବେ ଧାରଣା କରିପାରିବ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ ସତ୍ୟତାର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ବାବାଟ୍ଟକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନୁସରଣ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଯାହା ଶୁଣୁଛ ତାହା ଧାରଣା କରି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାରେ ଲାଗିଯାଅ । ଏଥିରେ ବହୁତ ନିର୍ଭରଶ୍ଯ ରହିବାକୁ ହେବ । ଡ୍ରାମା ଉପରେ ନିର୍ଭରଶ୍ଯ ରଖିବାକୁ ହେବ । କୌଣସି ବିପଦ ଆସିଲେ ବୁଝିଯିବା ଦରକାର ଯେ ଏସବୁ ଡ୍ରାମାରେ ଥିଲା । ଏମିତି ତ ଅନେକ ଦୁଃଖ କଷ୍ଟ ଅତିକ୍ରମ କରିଛ ନା । ତୁମମାନଙ୍କର ନାମ ବହୁତ ପରସିଦ୍ଧ ଅଟେ । ୮ ଜଣ ବହୁତ ବଡ଼ ମହାବୀର ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କଠାରୁ ଟିକିଏ କମ ହେଲେ ୧୦୮, ୧୨ ହଜାର ହେଲେ ତାଙ୍କଠାରୁ କମ କିନ୍ତୁ ହେବାକୁ ତ ନିର୍ଗତି ପଡ଼ିବ ନା । କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ଯ ଏହି ରାଜତ୍ଵ ସ୍ଥାପନ ହୋଇଥିଲା, ଏବେ ମଧ୍ଯ ହେଉଛି । ସଂଗ୍ରହରେ ପତି ଅନେକ ଏହି ପାଠପଢ଼ା ଛାଡ଼ି ଦେଉଛନ୍ତି । ଯଦି ବାବାଟ୍ଟ ଉପରେ ନିର୍ଭରଶ୍ଯ ରହିବ ତେବେ ଏଭଳି ବାବାଟ୍ଟକୁ କେବେ ବି ଛାଡ଼ିଦେବା ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଜୋର ନବରଦସ୍ତି ଜ୍ଞାନ ଅମୃତ ପିଆଇଲେ ମଧ୍ଯ ପିତା ନାହାନ୍ତି, ଯେପରି ଛୋଟ ପିଲା ଆସାନ୍ତି ନା । ବାବା ଜ୍ଞାନ ରୂପକ କ୍ଷୀର ପିଆଉଛନ୍ତି ତଥାପି ମଧ୍ଯ ପିତାନାହାନ୍ତି, ଏକଦମ୍ ମୁହଁ ବୁଲାଇ ଦେଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ବିଲକୁଲ୍ ଭାଗ୍ୟହୀନ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମାତା ପିତାଙ୍କଠାରୁ କିଛି ଦରକାର ନାହିଁ । ମୁଁ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିପାରିବି ନାହିଁ । ତେବେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କିପରି ହେବ ? ଭଗବାନ ଶ୍ରୀମତ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏପରି ଏକ ସ୍ଲୋଗାନ ମଧ୍ଯ ଲେଖିଦେବା ଦରକାର ଯେ ନିରାକାର ଜ୍ଞାନର ସାଗର ପତିତ-ପାବନ ଭଗବାନ ଶିବାଚାର୍ଯ୍ୟସ୍ବଭାବ— ମାତାମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ସ୍ଵାତନ୍ତ୍ର୍ୟ ଦାତ୍ରୀ । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ବୁଦ୍ଧିରେ ପଏଣ୍ଟ ରହିଥିବା ଦରକାର । ବିଦ୍ଵାର୍ଥୀ ମଧ୍ଯ ନିର୍ଗତି ରୂପେ କରମାନୁସାରେ ରହିଥାନ୍ତି । ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ସମସ୍ତେ ନିଜ ନିଜର ଅଭିନୟ କରୁଛନ୍ତି । ଦୁଃଖ ସମୟରେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କୁ ମନେପକାଇଥାଉ । ବାବା ଦୂରଦେଶରେ ରହୁଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ଆମେ ଆତ୍ମମାନେ ମନେ ପକାଇଥାଉ । ଦୁଃଖରେ ସମସ୍ତେ ସମରଣ କରନ୍ତି, ସୁଖରେ କେହି ସମରଣ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ଏବେ ତ ଦୁଃଖର ଦୁନିଆ । ଏକଥା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବା ବହୁତ ସହଜ । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ଯେ ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ସ୍ଵାତନ୍ତ୍ର୍ୟର ରକ୍ଷିତା ତେଣୁ କାହିଁକି ଆମକୁ ସ୍ଵାତନ୍ତ୍ର୍ୟର ରାଜତ୍ଵ ନ ମିଳିବ । କିନ୍ତୁ ଏକଥା ମଧ୍ଯ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସ୍ଵାତନ୍ତ୍ର୍ୟର ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିବ ନାହିଁ । ଯଦି ସମସ୍ତେ ସ୍ଵାତନ୍ତ୍ର୍ୟରେ ଆସିବେ ତେବେ ନର୍କ ରହିବ ନାହିଁ । ତେବେ ପୁଣି ବୁଦ୍ଧି କିପରି ହେବ ?

ଗାୟନ ମଧ୍ଯ ରହିଛି— ଭାରତ ହେଉଛି ଅବିନାଶୀ ଭୂଖଣ୍ଡ ଅର୍ଥାତ୍ ଅବିନାଶୀ ପିତାଙ୍କର ଜନ୍ମସ୍ଥାନ । ଭାରତ ହିଁ ସ୍ଵାତନ୍ତ୍ର୍ୟ ଥିଲା । ତୁମେ ମଧ୍ଯ ଖୁସିରେ କହୁଛ— ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଭାରତ ସ୍ଵାତନ୍ତ୍ର୍ୟ ଥିଲା । ବାସ୍ତବରେ ସ୍ଵାତନ୍ତ୍ର୍ୟର ମାଲିକମାନଙ୍କର ଚିତ୍ର ତ ରହିଛି ନା । କଥିତ ମଧ୍ଯ ରହିଛି ଯେ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟତ୍ମକ ୩ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଭାରତ ସ୍ଵାତନ୍ତ୍ର୍ୟ ଥିଲା । ତେବେ ନିର୍ଗତି ଭାବରେ ଭାରତରେ ହିଁ ସୂର୍ଯ୍ୟସଂଗୀ-ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀମାନେ ଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କର ଚିତ୍ର ମଧ୍ଯ ଅନେକ ରହିଛି । କେତେ ସହଜ କଥା । ବୁଦ୍ଧିରେ ଏସବୁ ଜ୍ଞାନ ଅଛି । ବାବାଟ୍ଟ ଆତ୍ମାରେ ମଧ୍ଯ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଅଛି ସେଥିପାଇଁ ତ ଆମ ଆତ୍ମମାନଙ୍କୁ ଧାରଣ କରାଉଛନ୍ତି । ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ଜ୍ଞାନର ସାଗର । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଏହି ପ୍ରଜାପତି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦାତ୍ରୀ ରାଜଯୋଗର ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛି ଯାହାଦାତ୍ରୀ ତୁମେମାନେ ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା ହୋଇଯାଉଛ । ପୁଣି ଏହି ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାୟ ଲୋପ ପାଇଯାଉଛି । ଏବେ ପୁଣିଥରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ତୁମମାନଙ୍କୁ ମିଳୁଛି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଚକ୍ରାଳେଖ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଏଥିରେ ବହୁତ ଭଲ ନମବରଣାନ ବୁଦ୍ଧି ଆବଶ୍ୟକ । ବାବା କେବେହେଲେ ନିଜ ପାଖରେ ମୂଲ୍ୟବାନ ବସ୍ତୁ ରଖୁନଥିଲେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ଘର ଆଦି ପିଲାମାନଙ୍କର ରହିବା ପାଇଁ ତିଆରି ହୋଇଛି । ନଚେତ୍ ପିଲାମାନେ ଆସିଲେ କେଉଁଠି ରହିବେ । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ଦିନ ଆସିବ ସମସ୍ତ ଘର ବାବାଟ୍ଟ ହାତକୁ ଆସିଯିବ । ଭଗବାନଙ୍କ ଦାତ୍ରୀରେ ଭକ୍ତମାନଙ୍କର ଭିତ ଲାଗିବ । ଭକ୍ତମାନେ ତ ଅନେକଙ୍କୁ ଭଗବାନ ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବରେ ଭଗବାନ ହେଉଛନ୍ତି ଜଣେ । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ଯ ଜାଣିପାରୁଛ ଯେ ଏଠାରେ କେତେ ଭିତ ଲାଗିବ । ଦୁନିଆରେ କେତେ ଅନ୍ଧଗ୍ରନ୍ଥ ରହିଛି । ଯେପରି କୌଣସି ବି ମେଳା ଲାଗିଲେ କେତେ ଭିତ ହେଉଛି । କେବେ କେବେ ପରସ୍ପର ମଧ୍ଯରେ ଝଗଡ଼ା ମଧ୍ଯ ହେଉଛି । ଭିତ ଭିତରେ କେତେକଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ମଧ୍ଯ ହୋଇଯାଉଛି । ବହୁତ କଷ୍ଟ ହୋଇଯାଉଛି । ତେବେ ଏହି ସ୍ଵାତନ୍ତ୍ର୍ୟର ଚକ୍ର ଦେଖ କେତେ ଭଲ । ସ୍ଲୋଗାନ ମଧ୍ଯ ନିର୍ଗତି ଲେଖିଦେବା ଦରକାର । ଶେଷ ସମୟରେ ମାତାମାନଙ୍କ ଆଗରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନତମସ୍ତକ ହେବାକୁ ହିଁ ପଡ଼ିବ । ଶକ୍ତିମାନଙ୍କର ଏହିଭଳି ଚିତ୍ର ମଧ୍ଯ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଜ୍ଞାନର ବାରୁଦ ମଧ୍ଯ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ଏହିସବୁ କଥାକୁ ସିଦ୍ଧି କର । ତାହା ତ କେତେ ସହଜ । ଭକ୍ତମାନେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି, ସାଧୁମାନେ ସାଧନା କରୁଛନ୍ତି— ଭଗବାନଙ୍କୁ ପାଇବା ପାଇଁ । ବାସ୍ତବରେ ହିନ୍ଦୁ, ଚିନି ଭାଇ ଭାଇ ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ପିତା ଜଣେ ହେଲେ ନା । ତେବେ ଶାରୀରିକ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଭାଇ ଭଉଣୀ ହୋଇଗଲେ । ତେଣୁ ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ପବିତ୍ର ରହିବାର ଉପାୟ । ବାବା ମଧ୍ଯ କହୁଛନ୍ତି— କାମ ମହାଶତ୍ରୁ ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ଏହି କଥାକୁ ସମସ୍ତେ ବୁଝିବା ଦରକାର । ମୁଖ୍ଯ କଥା ହେଉଛି— ସମସ୍ତଙ୍କର ଭଗବାନ ହେଉଛନ୍ତି ଜଣେ । ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ସ୍ଵାତନ୍ତ୍ର୍ୟର ସ୍ଥାପନକର୍ତ୍ତା ତେବେ ନିର୍ଗତି ଭାବରେ ବାବାଟ୍ଟଠାରୁ ବର୍ଷା ମିଳିବା ଆବଶ୍ୟକ । ବାବା ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଇଥିଲେ, ତୁମେ ସେହି ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ଏବେ ହରାଇଛ । ଏହା ହେଉଛି ସୁଖ ଦୁଃଖର ଖେଳ । ଏକଥା ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଇବା ଦରକାର । ଆଉ—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧ୍ଯର ସନ୍ଦେହଭରା ସମ୍ବୁଦ୍ଧି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ

ପିତାତ୍ମକର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କରେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ସତ୍ୟତାକୁ ଧାରଣ କରି ବାବାତ୍ମକର ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମକୁ ଅନୁକରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଉପାଦେୟ ଅମୃତକୁ ନିଜେ ପାନ କରିବା ସହିତ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପାନ କରାଇବାକୁ ହେବ । ନିର୍ଭୟ ହେବାକୁ ପଡିବ ।

(୨) ଆମେ ସମସ୍ତେ ଭଗବାନତ୍ମକର ସନ୍ତାନ ପରସ୍ପର ଭାଇ ଭାଇ—ଏହି ସମ୍ପୃକ୍ତି ଦ୍ଵାରା ନିଜର ଦୃଷ୍ଟି ବୃଦ୍ଧି ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:-

ନିଜର ବିଶେଷତାଗୁଡ଼ିକୁ ସମମୁଖରେ ରଖି ସର୍ବଦା ଖୁସି ମନରେ ଆଗକୁ ବଢୁଥିବା ନିଗ୍ରହରୁଦ୍ଧ ବିଜୟୀ ରତ୍ନ ହୁଅ । ନିଜ ଭିତରେ ଯାହାସବୁ ବିଶେଷତା ରହିଛି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସର୍ବଦା ସମମୁଖରେ ରଖ, ଦୁର୍ବଳତାଗୁଡ଼ିକୁ ନୁହେଁ, ତେବେ ନିଜ ଉପରେ ଆସୁଥା ରହିବ । ଦୁର୍ବଳତାଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ଚିନ୍ତା କରନାହିଁ ତାହାହେଲେ ଖୁସି ଖୁସିରେ ଆଗକୁ ବଢିଚାଲିବ । ସର୍ବଦା ଏହି ନିଗ୍ରହ ରଖ ଯେ ବାବା ସର୍ବଶକ୍ତିବାନ୍ ଅଟନ୍ତି ତେଣୁ ତାତ୍ତ୍ଵିକ ହାତ ଯିଏ ଧରିଛି ସିଏ ନିଗ୍ରହ ଭାବରେ ପାରି ହୋଇଯିବ । ଏହିଭଳି ଆତ୍ମାମାନେ ହିଁ ସର୍ବଦା ନିଗ୍ରହରୁଦ୍ଧ ବିଜୟୀ ରତ୍ନ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ତେବେ ନିଜ ଉପରେ ନିଗ୍ରହ, ବାବାତ୍ମକ ଉପରେ ନିଗ୍ରହ ଏବଂ ତ୍ଵାମାର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦୃଶ୍ୟକୁ ଦେଖିବା ସହିତ ତା’ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ପୁରା ନିଗ୍ରହ ରଖ ତେବେ ବିଜୟୀ ରତ୍ନ ହୋଇଯିବ ।

ସ୍ଵଲୋଗାନ:-

ପବିତ୍ରତା ରୂପୀ ରାଜକୀୟତାରେ ରୁହ ତେବେ ହୃଦର ଆକର୍ଷଣଠାରୁ ଦୂରରେ ରହିବ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***

“ମାତେଶ୍ଵରୀତ୍ମକର ମଧୁର ମହାବାକ୍ୟ”

ତମୋଗୁଣୀ ମାୟାର ବିସ୍ତାର- ସତ୍ତୋଗୁଣୀ, ରଜୋଗୁଣୀ ଏବଂ ତମୋଗୁଣୀ ଏହି ତିନୋଟି ଶବ୍ଦକୁ ଯଥାର୍ଥ ରୂପେ ବୁଝିବା ଜରୁରୀ ଅଟେ । ମନୁଷ୍ୟ ଭାବୁଛନ୍ତି ଏହି ତିନୋଟି ଗୁଣ ଏକା ସାତ୍ତ୍ଵରେ ଚାଲିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ବିବେକ କ’ଣ କହୁଛି— କ’ଣ ଏହି ତିନୋଟି ଗୁଣ ଏକା ସାତ୍ତ୍ଵରେ ଆସିଥାଏ ନା ଏହି ତିନୋଟି ଗୁଣର ଅଭିନୟ ଅଲଗା ଅଲଗା ଯୁଗରେ ହୋଇଥାଏ । ତେବେ ବିବେକ କହୁଛି ଏହା ଏକା ସାତ୍ତ୍ଵରେ ଚାଲିନଥାଏ କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ସତ୍ତ୍ଵଯୁଗ ଥାଏ ସେତେବେଳେ ସତ୍ତୋଗୁଣ, ଦ୍ଵାପର ଯୁଗରେ ରଜୋଗୁଣ ଏବଂ କଳିଯୁଗରେ ତମୋଗୁଣ ରହିଥାଏ । ଯେତେବେଳେ ସତ୍ତୋଗୁଣ ଥାଏ ସେତେବେଳେ ରଜୋ କିମ୍ବା ତମୋଗୁଣ ନଥାଏ ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ରଜୋଗୁଣ ଥାଏ ସେତେବେଳେ ତମୋଗୁଣ ନଥାଏ । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟ ଭାବିନେଇଛନ୍ତି ଏହି ତିନୋଟି ଗୁଣ ଏକା ସାତ୍ତ୍ଵରେ ଚାଲି ଆସୁଛି । ଏଭଳି କହିବା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୁଲ୍ ଅଟେ । ସେମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ମନୁଷ୍ୟ ଯେତେବେଳେ ସତ୍ତ୍ଵ କଥା କହିଥା’ନ୍ତି, କୌଣସି ପାପ କର୍ମ କରିନଥାଆନ୍ତି ସେତେବେଳେ ସତ୍ତୋଗୁଣୀ ଥାଆନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବିବେକ କହୁଛି ସତ୍ତୋଗୁଣୀ ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସୁଖ, ସାରା ଦୁନିଆ ସତ୍ତୋଗୁଣୀ । ବାକି ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଯିଏ ସତ୍ତ୍ଵ କହୁଛି ସିଏ ସତ୍ତୋଗୁଣୀ ଏବଂ ଯିଏ ମିଥ୍ୟା କହୁଛି ସିଏ କଳିଯୁଗୀ ତମୋଗୁଣୀ ଅଟେ, ଏହିଭଳି ଭାବରେ ଦୁନିଆ ଚାଲିଆସୁଛି । ଯଦି ସତ୍ତ୍ଵଯୁଗ କୁହାଯିବ ତେବେ ଏହାର ଅର୍ଥ ହେଲା ସାରା ଦୁନିଆରେ ସତ୍ତୋଗୁଣ, ସତ୍ତ୍ଵପ୍ରଧାନତା ଥିବା ଦରକାର । ହିଁ ଏଭଳି ମଧ୍ୟ ସମୟ ଥିଲା, ଯେତେବେଳେ କି ସତ୍ତ୍ଵଯୁଗ ଥିଲା ଯେଉଁଠାରେ ସାରା ସଂସାର ସତ୍ତୋଗୁଣୀ ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଏବେ ତ’ ସତ୍ତ୍ଵଯୁଗ ନାହିଁ । ଏବେ ତ’ କଳିଯୁଗ ଅର୍ଥାତ୍ ସାରା ଦୁନିଆରେ ତମୋପ୍ରଧାନତାର ରାଜତ୍ଵ । ଏହି ତମୋଗୁଣୀ ସମୟରେ ପୁଣି ସତ୍ତୋଗୁଣ କେଉଁଠୁ ଆସିଲା । ଏବେ ହେଉଛି ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ରାତ୍ରି ଯାହାକୁ ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକର ରାତ୍ରି ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକର ଦିନ ହେଉଛି ସତ୍ତ୍ଵଯୁଗ ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକର ରାତି ହେଉଛି କଳିଯୁଗ । ଆମେ ଏହି ଦୁଇଯୁଗକୁ କେବେହେଲେ ମିଶାଇ ଦେଇପାରିବା ନାହିଁ । ।। ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ।